

[Jens Møller.]

forslag, er for så vidt en lang række samtaler, jeg i sommer havde med lederne af mindre erhvervsvirksomheder. Det var i anledning af det tilskud på 300 mill. kr., vi havde vedtaget herinde til reparationsarbejder og isolationsarbejder inden for byggesektoren. Der viste det sig jo, at det ikke satte så meget arbejde i gang, som vi kunne have ventet og ønsket. Derfor talte jeg med mange af disse mindre erhvervsdrivende og spurgte dem, hvad årsagen var. Et af de svar, der ustandselig gik igen, var: vi tør ikke ansætte nye folk for en midlertidig periode; vi regner ikke med, at det er noget, der holder, det her, for hvis de nu går hen og bliver syge, kort før de skal fyres igen, ja, så hænger vi jo på den i 5 uger, og det kan vi ganske simpelt ikke bære. Så ville disse erhvervsdrivende hellere selv arbejde bogstaveligt talt 20 timer i døgn for at få arbejdet til side på den måde.

Forslagets hensigt er altså i første række en hjælp til disse mindre erhvervsdrivende, men også, og måske primært, en hjælp til at få bragt arbejdsløsheden ned, idet det gør det muligt for disse mindre erhvervsdrivende at ansætte folk uden at skulle risikere så meget fremover.

Jeg mener, at dette at få arbejdsløsheden bragt ned er så vigtigt et formål, at de vanskeligheder af administrativ art, som måske findes i forslaget, må kunne overvindes, og det synes jeg også socialdemokratiet må være interesseret i. Det er derfor, vi har fremsat det som et forslag til folketingsbeslutning og ikke som et lovforslag, fordi det er umuligt for et parti, der ikke er inde i alle enkeltheder og ikke har embedsmænd til disposition, at lave sådan en ting. Derfor er det, vi beder regeringen om at lave det. Den har mulighederne for at lave lovforslaget på en sådan måde, at det bevarer sine positive elementer og samtidig kan administreres.

Socialministeren mente ikke, at der var sket afgørende ændringer i forholdene, siden dagpengeordningen blev vedtaget. Det lyder meget mærkeligt. Mon ikke socialministeren har lagt mærke til, at vi har fået en noget større arbejdsløshed siden dengang? Det kan man dog kalde en ændring i forholdene.

Vedrørende den første del af forslaget, dette med gradueringen af det antal dage

eller uger, de erhvervsdrivende skal betale, har vi tænkt os noget i retning af, at hvis man har fra 1 til 5 ansatte, så skal man betale 1 uge, fra 5 til 10 ansatte 2 uger, el. lign. Når vi ikke har skrevet det i forslaget, så er det, fordi det er ikke noget, vi på forhånd vil låse os fast i. Kan man finde andre måder at gøre det på, ja, så er vi åbne over for det. Det vigtigste er, at problemet løses, at vi får bedret beskæftigelsen, og at vi får den hjælp til de mindre erhvervsdrivende, som er nødvendig her.

Det er rigtigt, som nogle har nævnt, at vi har en forsikringsordning, men det er jo også rigtigt, at den bruges i meget lille udstrækning, ganske enkelt fordi den er for dyr.

I spørgsmålet om de medhjælpende hustruer og arbejdsgiverne selv mener vi, at det må være nok med 2 uger, der betales selv. Der er jo ganske særlige forhold, der gør sig gældende her. Det blev sagt før, at somme tider betyder det måske ikke så meget, hvis den medhjælpende hustru er syg nogen tid. Nej, det er muligt, men i andre tilfælde kan det ganske enkelt være katastrofalt for en virksomhed. Også her må vi sige, at forsikringen er for dyr.

Så var der den hjemmearbejdende husmoder. Der mener vi i kristeligt folkeparti, at en hjemmearbejdende husmoders arbejde principielt er fuldt ud lige så værdifuldt som det arbejde, der gøres på arbejdsmarkedet. Ministeren ankede over, at der i forslaget stod „hjemmegående husmoder“. Jeg er helt enig med hende. Det er en svips; der burde have stået „hjemmearbejdende“. Men netop når ministeren nu påpeger det, så synes jeg, det er mærkeligt, at hun bagefter står og siger, at det her principielt kun skal gælde arbejdsmarkedet. Derved nedsætter man jo netop de hjemmearbejdendes arbejde i forhold til arbejdsmarkedet.

Så var der ulykkerne i forbindelse med sportsudøvelse. Vi mener, det er rimeligt, at resultaterne af sådanne ulykker betales af sporten selv igennem tipsmidlerne; det er jo ikke noget, sporten i og for sig vil komme til at mærke. Ministeren nævner — det var der også andre, der gjorde — vanskelighederne ved afgrænsningen af, hvornår det er sport og hvornår det ikke er. Ja, det kan være rigtigt, men disse vanskeligheder eksisterer jo allerede, idet det allerede nu er sådan, at